

GYERMEKVÁR

1.

Luther Kiadó • Budapest, 2007

A kiadvány a Magyarországi Evangélikus Egyház
Gyermekbizottságának támogatásával készült.

Szerkesztette:
Boda Zsuzsa

Illusztrációk:
Jenes Katalin

Minden jog fenntartva. Bármely másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

© Luther Kiadó, 2007

© Füller Tímea, 2007

© Boda Zsuzsa, 2007

Illusztrációk © Jenes Katalin, 2007

Kiadja a Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója,
Budapest, 2007

Felelős kiadó: Kendeh K. Péter

Szöveggondozó: Huszár Mariann

Nyomdai előkészítés: Galgóczi Andrea

Nyomdai kivitelezés: Pauker Nyomdaipari Kft.

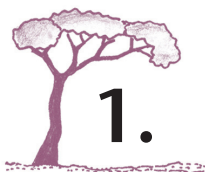
Felelős vezető: Vértes Gábor ügyvezető igazgató

ISBN 978-963-9571-62-4

Jóna, a képzeletbeli kisfiú

FÜLLER TÍMEA

– Jóna! Jóna!

Eszter mama rosszkedvűen csóválja a fejét. Hol lehet már megingt ez a gyerek?! Nem szereti, hogy mindig elkószál, különösen most, amikor ennyi idegen van a városban. Ki tudja, kifélék-mifélék. Bezzeg míg kicsi volt, mindig ott sürgött-forgott a sarkában. Ha söpört, a csöppség már hozta is a lapátot. Ha mosogatót, Jóna eltörölgette az edényeket, és ügyesen a helyükre rakta őket. Néha azt kívánta magában: bárcsak örökké ilyen kicsi maradna a kisfia. De hát az élet más. A gyerekek úgy nőnek, mint a gomba! Ez a Klaudiusz is... Úgy tűnik, mintha most született volna. Nemrég nevezte el őt Eszter mamának, s lám, lassan nőszülni készül. De várjunk csak! Ő talán tudja azt is, merre csavaroghat ez a haszontalan gyerek.

– Klaudiusz úrfi, nem látta véletlenül Jónát? – Eszter mama alázatosan meg is hajol, miközben felteszi a kérdést, de a fiatalember pironkodva felemeli.

– Ugyan, Eszter mama, előttem nem kell hajlonganod. Mi anélkül is tiszteljük egymást. Én téged, hisz nevelőm, anyám helyett anyám voltál, és te is engem mint a kenyéradó gazdád fiát. Tudom, hol van Jóna. Simon Péterékhez küldte el apám egy kis levessel, friss kenyérral. Tudod, az anyósa, szegény Anna néni súlyos beteg, talán fel sem épül. Így a lányának most nagyon sok a dolga. Biztosan jólesik nekik, hogy gondoltunk rájuk.

Eszter mama könnyes szemmel hallgatja Klaudiusz szavait. Kedveli ezt a nyurga legénykét. Milyen szép, értelmes fiatalember lett belőle! Pedig amikor elveszítette az édesanyját, minden-

ki hogy aggódott érte. Jónával is mennyit foglalkozik ez a kedves fiú: írni és olvasni tanítja. És most Simon Péter anyósáról is milyen szeretettel beszélt, pedig semmi közük nincs egymáshoz. Klaudiusz apja római százados. Csodálatos ember. Hatalmas kegyelme az Istennek, hogy éppen ők kerültek ide. A többi városból nagyon sok panaszt lehet hallani. Az ottani rómaiak sokat kegyetlenkednek, és rossz dolgokat tesznek. Ők meg milyen áldott jó emberek; még a betegekkel is törődnek!

Na de ott jön már Jóna! És ki ugrabugrál mellette? Egek, hisz ez a kis Simon! Hát nem azt mondta Klaudiusz, hogy haldoklik szegény nagyanja? Akkor mit keres itt Jónával? – De nem kell sokat morfondíroznia, mert Jóna és a pajtása egyenesen hozzá fut, és egymás szavába vágva meséli:

– Édesanyám, édesanyám, képzeld csak!

– Jött ez a Jézus, megfogta a nagymama kezét, és ő már fel is kelt.

– Igen! Én is láttam! Anna néni talpra ugrott. Olyan volt, mint-ha hirtelen megfiatalodott volna.

– És most mindenki ujjong, és dicséri Istent.

Eszter mama alig győzi kapkodni a fejét. Mi történt?! Anna meggyógyult?! Honnan jött ez a Jézus? Hogyan? Zavarában ezt kérdezi:

– És most mit csinál a nagymamád, Simon?

A kisfiú csodálkozva néz rá.

– Hát mit csinálna? Ebédet főz, és friss vizet hoz a kútról a vendégnek. Így illendő, nem?

Eszter mama a fejét csóválja, és összezavarodva néz a két izgatott fiúra.

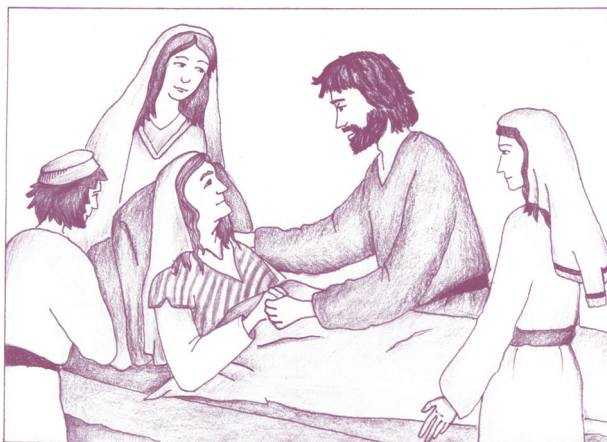
– Ezt nekem is látnom kell! – kiáltja végül, és szaladva indul Simonék házához.

Nagy tömeg fogadja őt. Mindenki látni akarja a meggyógyított Annát, és beszélni akar a csodatévő Jézussal.

– Valóban csoda történt! – kiáltja Eszter mama, amint átöleli Annát. Örömben mindketten sírva fakadnak.

Keresd meg a hét különbséget a két kép között!

Másnap reggel hétágra süt a nap, és a konyha felől csodálatos illatokat hoz a friss szél. Hamarosan megérkezik Jóna barátja, Simon is, és a két csibész eltűnik a kertben. Eszter mama hiába szólongatja őket, hogy jöjjenek segíteni vizet hordani, sehol senki. Csak Klaudiusz úrfi szavára kerül elő a két dologkerülő.

– Jóna, fontos dolgot szeretnék rád bízni – kezdi a fiatalember komolyan, de a szája szöglete mosolyra húzódik, mint mindig, ha a kisfiúra néz. „Kedveli a fiamat” – gondolja magában Eszter mama, és későbbre halasztja az előbbi bújócska miatti szidást.

– Apám a múltkor elfelejtett pénzt vinni magával, és adós maradt a vámnál. Te már nagy és ügyes fiú vagy. Menj el szépen a vámszedő Mátéhoz, és add át neki ezt az erszényt. Benne van a tartozás. Pontosan annyi, amennyi jár. Ha vitatkozna az a semmirekellő, mondd meg neki, hogy apámnál reklamáljon.

Eszter mama csodálkozva veszi észre, hogy Klaudiusznak beszéd közben szinte szikrákat hány a szeme. Jaj, ha még ezt a szelíd embert is így ki tudja hozni a sodrából ez a Máté! Bizony, szégyellhetné magát!

Eszter mama megigazítja Jóna lógó ruháját. Hihetetlen, hogy milyen rendetlenül áll ezen a gyereken minden ruha. Aztán végignéz Simonon. Hm, hm, az övé se különb, sőt el is szakadt egy picit. Fára mászott ez a két csibész, semmi kétség. Gyorsan megvarrja az ágtépte részt, aztán még inti a gyerekeket, hogy nagyon figyeljenek ám az úton, nehogy valami baj érje őket. A fiúk vidáman bólogatnak, oda se figyelnek, mennének már inkább, szeretik az efféle lóti-futi feladatokat.

Máté, a vámszedő asztala előtt hosszú sor szokott állni, de most sehol senki. Vajon merre keressék?

– Menjünk a házához, talán beteg – tanácsolja a kis Simon.

Nincs is messze Máté háza – bár inkább nevezhetnénk palotának –, melyet az emberektől összezsáolt temérdek pénzből épített a vámszedő. Kevés ilyen díszes ház található azon a környéken. Jóna és Simon gyakran szoktak odamenni, hogy bebáméskodjanak a fákkal és virágokkal teli kertbe.

Odafelé menet a fiúk azon tanakodnak, hogyan tudnak majd Máté bácsival beszélni, ugyanis egyikük se merne bemenni a házba. Kitalálják ezért, hogy majd kiabálnak az ajtóból.

Ám amikor odaérnek, döbenten állnak meg a küszöbön, mert Máténál vendégek vannak. Nem is akárki: Jézus és a barátai. Közöttük van Simon apukája is. Most akkor be szabad menni, vagy sem? A fiúk tanácstalanul néznek egymásra.

– Máté bácsi, Máté bácsi! – kiált be Jóna. – Ezt az erszényt a gazdám, Júliusz százados úr küldi. A múltkor adós maradt a vámnál. Azt üzeni, hogy pontosan annyi van benne, amennyi jár.

A rossz hírű vámszedő arcán furcsa mosoly fut át. Látszik rajta, hogy zavarban van. Közelebb lép, kicsit oldalra billenti a fejét, aztán megvakargatja a szakállát, és csak áll ott lehajtott fejjel, tétován. Nem kap mohón a pénzes zacskó után, ahogy szokott. Ki tudja, mi járhat a fejében. Végül csöndesen így szól:

– Vigyétek vissza ezt a pénzt, fiúk! Sőt egy aranypénzt még adok is mellé, mert a múltkor csúnyán becsaptam a gazdátokat. Pedig rendes ember, nem érdemelte meg. Nézzétek, ez még itt az övé. Menjetek békével, és mondjátok meg neki, hogy a régi Máté nincs többé – mostantól új életet kezdek, mert talákoztam Jézussal.

A szobán halk, döbönt morajlás fut át, a fiúk zavartan szorongatják az erszényt. A felnőttek hol a vámszedőre, hol pedig rájuk néznek. Jóna megvakarja a fejét. Meglepi, hogy Máté bácsi ilyen

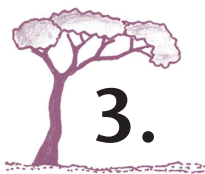
furcsán viselkedik. Aztán ránéz a mosolygó Jézusra, majd megfogja Simon karját, és vidáman hazaszaladnak, hogy elújságotják az újabb csodát.

Számold meg, hogy hány aranypénzzel tartozott a vám-szedőnek Júliusz százados! Ha az eredményt beírod a négyzetbe, kiderül, hogy pontosan hol olvasható ez a történet a Bibliában.

Máté evangéliuma, fejezet, 9. vers

A nevem Jóna – én vagyok az a kisfiú, aki Jézus több csodáját is látta már. Különös, titokzatos ember ez a Jézus. Szombatonként a zsinagógában mi is sokat tanulunk Istenről, de eddig ez az egész nem nagyon érdekelt engem. A legtöbbször csak annyira emlékeztem a tanításból, hogy mindenből tizedet kell adni becsülettel, meg hogy tilos egy csomó dolgot megtenni, mert azok nem tetszenek Istennek. Jézus viszont úgy beszél az Úrról, ahogyan az ember az anyukájáról vagy az apukájáról beszél. Ő például biztos benne, hogy a mennyei Atya – ahogy ő hívja – szereti az embereket. A barátommal, Simonnal igyekszünk minél többet Jézus közelében lenni, és hallgatni őt.

Néha a gazdánk fia, Klaudiusz is velünk jön. Ő nagyon kedves, de néha egy kicsit komoly. A múltkor is teljesen érthetetlen módon megharagudott ránk, amikor a ruhája hátulsó felére farkincát varrtunk Simonnal. Pedig jó vicc volt. Mindenki mosolygott, csak a mamám szidott össze. Azt mondta, ez nagy tiszteletlenség volt.

Ma megint eszünkbe jutott egy remek ötlet. A tóparton beken-tük iszappal hátulról Klaudiusz ruháját. Igazából azért voltunk ám ilyen csibészek, mert unatkoztunk. Ugyanis nem igazán értettük, amit Jézus a zsinagóga előjáróival beszélt. Valamin vitatkoztak. Miközben mi nagy óvatosan a csínytevésen munkálkodtunk, a felnőttek között éppen arról folyt a szó, hogy nem elég kívül megmosakodnunk, belül is tisztává kell válnunk. Ez igaz, hiszen mosogatáskor az edényt nemcsak kívülről, hanem belülről is gondosan meg kell súrolni. Ezért nem is meri rám bízni anyu-

kám, hogy egyedül csináljam – szerinte nem vagyok túl alapos. Talán ez az oka annak, hogy ott, a tóparton nem is nagyon izgattott ez a beszélgetés.

Később viszont, amikor hazafelé menet a sáros ruhája miatt nagyokat nevetve csúfoltuk Klaudiuszt, ő nem szólt egy szót sem, csak szomorúan ránk nézett. Akkor nagyon összeszorult a szívem. Megéreztem, hogy mi is az a belső piszkosság, és már nagyon szerettem volna visszacsinálni az egészet. Jó lett volna azonnal megtisztítani a szép ruháját. És amikor azt is megtudtam, hogy éppen az én mamám fogja kikínlódni a ragacsos iszapot az anyagból, akkor rettenetesen elszégyelltem magam.

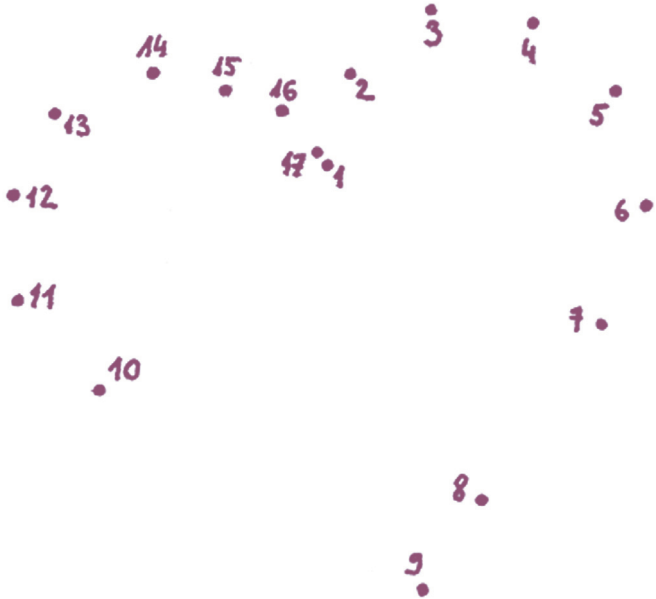
Este sokáig forgolódtam az ágyamban, és nyugtalanul gondolkodtam a nap eseményein. Hirtelen eszembe jutottak Jézus szavai. Akkor értettem meg, hogy milyen az, amikor az ember belülről piszkos. Bizony hiába mosakodtam meg gondosan lefekvés előtt – muszáj, anyukám mindig ellenőrzi (ez amolyan szülői szokás lehet, mert Simon is ugyanerre panaszkodott a múltkor) –, mégis rémesen koszosnak éreztem magam. Bántott, amit Klaudiusz ruhájával tettünk.

Szomorkodtam, tépelődtem, de sehogy se jutott eszembe, hogy mit is mondhatott még erről Jézus. Épp a lényegre nem emlékeztem, hogy hogyan kellene a szívemet megtisztítani. Végül arra jutottam, hogy másnap elnézést kérek majd Klaudiusztól, addig pedig Istentől kértem, hogy bocsássa meg a rosszaságomat. Azért is imádkoztam, hogy legközelebb okosabban tudjak viselkedni, és ne bántsak meg másokat. Kértem Istent, hogy segítsen nekem tisztán tartani a szívemet. Persze biztosan fogok hibákat elkövetni ezután is, de valahogy mégis úgy éreztem: Isten komolyan vette a kérésemet.

Megkönnyebbülve aludtam el végül. Ma pedig alig várom, hogy Klaudiusszal találkozzam, és bocsánatot tudjak tőle kérni.

Kösd össze növekvő sorrendben a számozott pontokat!

Nem tudom, ti mit gondoltok erről, de szerintem a lányoknál furcsább teremtmények nincsenek a kerek világon. Komolyan! Még a tevék esetében is jobban ki tudom számítani, hogy mit fognak csinálni, mint ezeknél a különös lényeknél... Egyszer sírnak, máskor nevetnek, és sose érti az ember, hogy mitől.

Az összes lány közül, akit ismerek, a legnormálisabb Judit, Jairus bácsiék kislánya. Egész okos, és nem nyújtja rám sose a nyelvét. Akkor nevet, amikor vicceset mondok neki, és akkor sem bög, ha meghúzom a haját, hanem csak megrángatja a fületem. Simon szerint tetszem neki, bár ezt nem tudhatjuk biztosan. Ha nem áruljátok el senkinek, akkor megsúgom nektek, hogy nem is bánám.

Valamilyik nap jól megijesztett minket ez a lány! Képzeljétek, nagyban játszottunk az udvarukon, amikor egyszer csak bumm, összeesett, és csak feküdt a földön mozdulatlanul. Simon azt gondolta, hogy bohóckodik. Mellétérdelt hát, és egy fűszállal megbirizgálta a nyakát, hogy Judit elnevesse magát. De nem nevetett. Amikor megláttam, hogy mekkora kövön koppant a feje, nagyon megrémültem. Beszaladtam a házba, és hívtam az anyukáját. Futottak is a szülei, amilyen gyorsan csak tudtak. Rögtön látták, hogy nagy a baj. Az apukája orvosért sietett. Mi tétován kóvályogtunk az udvaron egy darabig, aztán motyogtunk valami köszönésfélét az ajtófélfának, mert más nemigen figyelt ránk, és eloldalogtunk.

Simonék csak két házra laknak Juditéktől, így hozzájuk mentünk játszani. Ám nem ment jól a játék, Simon is kedvetlen volt.

Kicsit tébláboltunk még náluk, aztán visszaóvakodtunk megnézni, hogy mi történt Jairus bácsiéknál azóta. Éppen akkor kísérték ki az orvost, a házból pedig Judit anyukájának zokogása hallatszott. Odamentem a doktor bácsihoz, hogy megkérdezzem, hogy van Judit. Sóhajtvá borzolta meg kócos hajamat.

– Bizony nincsenek jó híreim. A barátnőitöknek valami komoly belső vérzése lehet. Csak az Isten tudja, lábra áll-e még valaha – mondta szinte saját magának.

Jaj, nagyon megrémültem. Hát az nem lehet, hogy Judit beteg maradjon! Görcsösen ökölbe szorítottam a kezem, olyan dühös lettem a világra. Elrúgtam egy kavicsot, de olyan erővel, hogy nekem fájt. Simon ekkor megrángatta a ruhámat, és félrehívott.

– A nagymamámat is meggyógyította! – súgta a fülembbe, és ettől hirtelen kisütött a nap a lelkemben.

Hát persze! Ez az! Jézusnak kell szólni! Mire én föleszméltem, Simon már szólt is Jairus bácsinak. Ő egy pillanatig maga elé nézett elgondolkodva, majd Jézusért szaladt.

Mi megkönnyebbülten sóhajtottunk fel. De mindjárt kiderült, hogy korán örültünk, mert a következő percben hirtelen éles sikítás hasított a levegőbe.

– Nem lélegzik! Segítsen valaki! Kérem!

Judit anyukája rontott ki az udvarra, és mi rémülten bújunk össze Simonnal. Csak lapultunk a fal mellett, és tehetetlenül, értetlenül bámultuk, ahogy megtelik a ház síró asszonyokkal. A jajgató nénik jelenléte azt jelentette, hogy Judit nincs többé közöttünk.

Ekkor érkezett meg Jézus. Dühös voltam rá. Haragudtam, amiért nem jött korábban. Miért nem volt itt, amikor annyira kellett volna a segítsége? Csalódtam benne, és ettől üresnek és gyengének éreztem magam. Nem értettem, miért megy be mégis a házba, és miért küldi ki a siratókat.

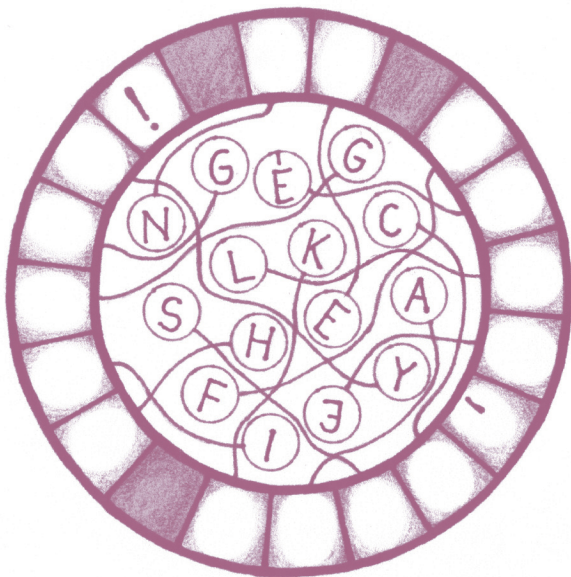
Aztán egyszer csak kinyílt az ajtó, és Judit jelent meg a küszö-

bön. Az arca még kicsit sápadt volt, de a szemében huncut kis fények cikáztak. Éppen egy árpacipócskát majszolt önfeledten. Értetlenül néztünk össze Simonnal, és a kint várakozó felnőttekkel együtt döbbsenten bámultuk a csodát. Judit meg odajött egyenesen hozzám, és azt kérdezte:

– Mit néztek? Ti is megéheztetek? – azzal letört a cipóból két kis sarkot, hogy nekünk adja.

Írd a megfelelő helyre a betűket! Ha a helyes sorrendben összeolvasod őket, megtudod, hogy mit mondott Jézus Jairusnak.

A megfejtés: _____

Mivel láttuk, milyen sok csodás dolgot tett Jézus, mi Simonnal mindig a nyomában jártunk, ha tehattük. Azon a délutánon is ahogy hazaértem, csak ledobtam a táskámat a sarokba, és már futottam is volna, kezemben egy darab frissen sült lángossal, hogy mielőbb odaérjek. Az ajtót azonban elállta előlem anyukám, csípőre tett kézzel.

– Jaj, anya, engedj, hadd menjek el hallgatni őt! Simonnal is megbeszéltük! – kérleltem teli szájjal.

Kicsit féltem, hogy befog valami házimunkába, épp most, amikor Jézus újra itt van Kapernaumban. De ő csak a fejét csóválta.

– Ej, ej, hát már ebédelni sincs időd, ennyire sietős? Tudod, hogy nem szeretem, ha ilyen rendetlenül eszel. Ül le szépen, aztán mehetsz! Addig meg csomagolok neked egy kis uzsonnát.

Nem tudom, a ti anyukátok milyen, de az enyémnek az a mániája, hogy egyek! Folyton! És persze főleg gyümölcsöt, kenyeret meg ilyeneket. Sose süteményt, sose édességet, pedig ahhoz nagyobb kedvem lenne! Nem tudom, miért van ez így. Mindenesetre csak magamban mertem morgolódni, nehogy még eszébe jusson valami más tennivaló. Az uzsonnát is eltettem. Pedig állítom, hogy minden gyereket elengednek nélküle, egyedül az én anyukám fél mindig, hogy éhen pusztulok.

Szépen elkészített kis csomag volt az uzsi, láttam a szalvétán keresztül is, hogy öt kis árpakenyérke meg két füstölt halacska van benne. Sosem ettem még meg ennyit egyszerre. Mindegy, majd megosztom Simonnal, hadd örüljön anya, hogy milyen jó étvágyam volt. Az utolsó néhány falat lángost egyszerre tölttem

a számba, úgy siettem, hogy majd megfulladtam. Anyukám meg-simogatott, és a fejét csóválta. Már az udvaron voltam, amikor utánam kiáltott:

– Aztán vigyázz magadra!

Pedig én mindig vigyázok, amennyire lehet. Simon már a kapuban várt. Nem kérdezett semmit, ismeri az anyukámat. Inkább meglódultunk, hogy semmiről ne maradjunk le.

Jézus körül aznap nagy tömeg gyűlt össze. Mi hiába igyekeztünk a közelébe férkőzni, nem tudtunk, mert nagyon sokan voltak. Jézus a városon kívül egy hegyre vezetett bennünket. Itt mindenki letelepedett. Jézus Isten országáról beszélt.

Nem is vettük észre, hogy mennyire elröpült az idő. Csak akkor ocsúdtunk fel, amikor Simon pocakja egy hatalmasat kordult. Kuncogva bújtunk össze, olyan nevetséges volt az egész. És akkor meghallottuk, hogy Jézus barátai is éppen ilyesmiről beszélgetnek.

– Uram, későre jár. Engedd haza az embereket! Éhesek már...

Az Úr mosolyogva nézett rájuk, és furcsa dolgot mondott:

– Adjatok nekik ti enni!

Nem tudom, mennyien lehettünk, de hogy rengetegen, az biztos, és nem volt egy árus sem, akitől ételt vásárolhattak volna. A tanítványok döbbsen magyarázkodtak, Simon meg oldalba bökött.

– Te, Jóna, együnk már! – és elkezdte kicsomagolgatni az uzsonnát, amelyet anyukám készített.

Én Jézust néztem. Olyan fáradtnak és töprengőnek látszott. Akkor odalépett hozzánk egy bácsi, aki szintén vele szokott lenni.

– Fiúk, nálatok sincs semmi élelem? – kérdezte csüggedten.

Tudtam, hogy Jézushoz vinné. Nem is gondolkodtam, hirtelen kikaptam Simon kezéből a kenyeret meg a halat, és odaadtam a bácsinak az összeset.

– Tessék, legyen az Úré mind! – mondtam, és Jézus komolyan,

de mosolygó szemekkel nézett rám. Simon a fejét csóválva morgolódott mellettem.

Aztán nem tudom, hogyan, de egyszer csak elkezdték osztani annak a rengeteg embernek az én csöppnyi uzsonnámat. Mi csak ámultunk, mert mindenkinek jutott elég, mégis volt még belőle.

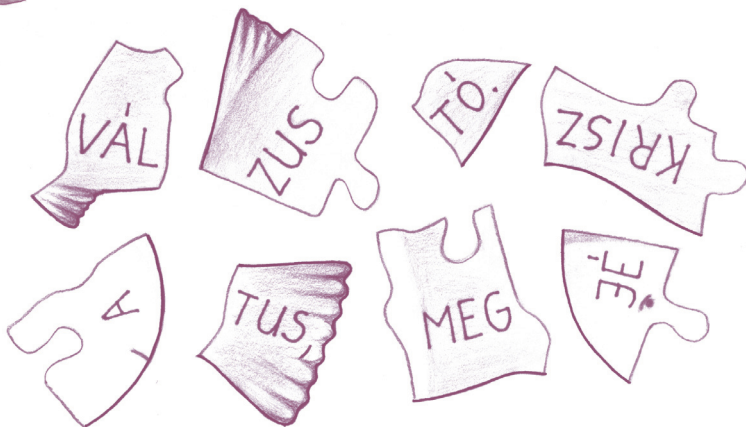
Amikor jóllaktunk, Jézus odaintett.

– Segíts te is, Jóna! Szedjétek össze a maradékokat!

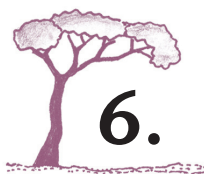
Lelkesen gyűjtögettük Simonnal a kenyeret. Amikor már mindent egy helyre gyűjtöttünk, a bácsikkal megszámláltuk a maradékkal teli kosarakat. Összesen tizenkettő volt! Valaki pedig azt mondta, hogy ötezren laktak itt jól. Az emberek egyre többen és lelkesebben kiáltották, hogy újabb csoda történt. Hiszen hogyan ehetett volna ennyi ember az én két halacskámból és öt kenyérből? Csak Jézus tehette ezt! Simonnal úgy örültünk, hogy mi is részesei lehettünk ennek!

Illeszd össze a haldarabokat a helyes sorrendben!

A megfejtés: _____

Másnap reggel anyukám szelíd keltegetése helyett arra ébredtem, hogy Simon rázogot.

– Azonnal kelj fel, valami fantasztikus történt! – hadarta izgatottan.

Álmosan nyitogattam a szemeimet, és csak nagy nehezen szoktam meg az ablakon beszűrődő fényt. A napsugár vidám táncot járt a falakon, az ajtó nyitva állt.

Csodálkozva pislogtam az összefüggéstelenül magyarázó Simonra, akinek be nem állt a szája. Egyre csak mondta, mondta a magáét, és én egy szót sem értettem az egészből. Végre sikerült egészen felébrednem és annyit kivennem a szavaiból, hogy Jézus a faluba érkezett, és vele van valaki, akit azonnal látnom kell. Anyukám iskola előtt nemigen szokott máshova elengedni, nehogy a végén elfeledkezsem a kötelességről, és elcsavarogjam a napot, de most nem állta utamat. Egyszerűen eltűnt. Valószínűleg feladatot adtak neki ezen a korai órán.

Simont majd szétvetette a titkolódzás. Én meg éhes voltam, és nem értettem, hogy miért nem lehet még annyi időt sem várni ezzel a rohanással, amíg fölkapok egy lángost a konyhából. Mire morgolódva végre futásnak eredtem volna Simon után, már nem is kellett mennem sehova, hogy csodát lássak. Ott kanyarodott be az utcánk végén teljes életnagyságában. A lábaim földbe gyökereztek a csodálkozástól, mert rég nem látott édesapám lépegett ott – karöltve ragyogó arcú anyukámmal. Nem tudom, miért, de hirtelen olyan bőghetnékem támadt, hogy képtelen voltam visszatartani. Simon úgy bámult rám, mintha nem is ismerne.

Nagyon sok idő telt el, amióta nem találkoztunk apukámmal. Nem is szerettem visszagondolni arra a napra, amikor elment tőlünk.

Nem is tudtam pontosan, mi történik, abban az időben csak az volt világos a számomra, hogy valami titok lappang nálunk. Fájdalmas, rémisztő titok, amelytől meg akartak óvni, és amelyet épp ezért sokáig nem mondtak el nekem. Esténként a takaró alatt remegő szívvel hallgatóztam, vajon miről suttoghatnak egymás közt a felnőttek. Elmeséltem Simonnak, milyen hangfoszlányokat kaptam el halk párbeszédükből, de ő sem tudott segíteni.

Egyszer aztán arra értem haza az iskolából, hogy anyukám az asztalnál zokog. Nem is vette észre, hogy beléptem, csak rázta a vállát a sírás. Nehezen tudott megszólalni, és akadozva mondta el nekem, hogy apukámon a lepra nevű súlyos és ragályos betegséget fedezték fel, ezért nem élhet tovább velünk. Van egy völgy, amelyet nekem messzire el kell kerülnöm, ott tengődnek együtt ezek a betegek. Mi csak annyit tehetünk, hogy minden héten ételt viszünk neki a kijelölt helyre.

Hirtelen nem is tudtam elhinni. Nem, ez lehetetlen! Sok szép emlék jutott eszembe, és ahogy sírdogáló anyukámat néztem, vak düh lett rajtam úrrá. Miért pont az én apukámmal történt mindez?! Emlékszem, kiszaladtam a patak partjára, és nagy, nehéz követ dobáltam a vízbe, míg csak teljesen ki nem merültem.

Otthon csöndes, néma ház fogadott. Anyukámnak sok volt a dolga, sürgött-forgott, és úgy láttam, nem is igen akarta abba hagyni a munkát. Ezért akkor nem sokat beszéltünk arról, ami történt. Később is kerültük apukám emlegetését, mintha nem is élne már. Csupán egyvalami – a sütéskor elővett kosár, amelyből az élelem rendszeresen eltűnt a völgyben – jelezte, hogy él még valahol messze, azon a nyomorúságos helyen.

Néhány napja aztán két tanítvány – Jézus barátai – látogatott el a faluba, és ők meséltek néhány leprásról, akiket Jézus meg-

gyógyított. De az emberek csak legyintettek erre. Azt mondták, ez lehetetlen. És most itt van édesapám! Anyukám könnyes-mosolygós arccal karolja. Már lódul is a lábam, talán igaz se volt ez a hosszú távollét. És most, miután Jézus csodát tett, egészen biztosan újra jó lesz minden!

– Apu! Apu! – kiáltottam.

Valami gombócfélét éreztem a torkomban. Annyi mindent kellene neki mondanom: hogy milyen nagyon vártam, és hogy soha többé nem akarom, hogy elmenjen... Aztán csak átöleltem szorosán. Ezt biztosan azonnal megérti.

Segíts Jónának megtalálni az édesapját!

Amikor apukámmal hazaértünk, nagyon sokáig beszélgettünk. Anyukám, aki igyekszik engem mindig időben ágyba küldeni, most megengedte, hogy én is ott legyek köztük.

Amikor másnap reggel felébredtem, nagyon féltem, hogy kiderül: csak álmodtam az egészet. De igencsak megörültem, amikor láttam, hogy apukám még mindig ott van velünk. Boldog voltam, hogy együtt van a családuknak. Ám még jobb kedvem lett, amikor megtudtam, hogy a közelgő pászkaünnepre a szüleimmel felme gyünk Jeruzsálembe. Ó, én még soha nem voltam ilyen messze! Biztosan nagyon izgalmas lesz az utazás, a templom gyönyörű, és csupa érdekes dolog fog velünk történni! Át is szaladtam, hogy elújságoljam a hírt Simonnak. De meglepett a cimborá: közölte, hogy az ő családja is éppen most döntötte el, hogy a fővárosba megy az ünnepre. Ez még jobb! Hiszen akkor együtt fogok utazni a legkedvesebb barátommal!

Alig vártam, hogy eljöjjön a nagy nap. Az indulás reggelén lázas izgalommal ugrottam ki az ágyból. Még sötét volt, amikor nekivágtunk, és bizony nagyon sokáig tartott az út. Mi, gyerekek egy kis csapatba verődve együtt talpaltunk. Báméskodtunk, hallgattuk a felnőttek zarándokénekeit, meg kavicsokat gyűjtöttünk. Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én nagyon szeretem a kövecskéket. Különösen a szép fényeseket, a különös színűeket meg a marokba simulókat. Ha víz partjára értünk, mindig fölszedeg tetem és a zsebembe gyűjtöttem pár csillogó kavicsot. Volt úgy is, hogy a vízen kacsáztattuk őket. Büszke voltam, mert mindig az enyém ugrott a legtöbbet!

Mire megpillantottuk Jeruzsálem aranyos kupoláit, már sötétedett. Fáradtak voltunk, és jó volt megpihenni.

Másnap viszont korán felébredtünk a nagyváros zajára. Mennyi ember nyüzsgött az utcákon! Tarkabarka tömeg hullámozott a templom felé, és innen is, onnan is kihallottuk a beszélgetésekből, hogy Jézus is itt van Jeruzsálemben. Nagyon örültem, hogy majd újra láthatom. Az is jó volt, hogy amikor a szüleimmel elindultunk, szinte belebotlottunk az őt ünneplő sokaságba.

Jézust én eddig még csak gyalog láttam, ezért nagyon meglepett, hogy most szamárháton vonul végig az utcán. Az is furcsa volt, hogy az emberek hangosan ünnepelték. Sokan pálmaágakat lengettek, és néhányan még a felsőruhájukat is elérítették. Én csodálkozva figyeltem. Tényleg csodatévő tanító – gondoltam –, de vajon érdemel-e ekkora tiszteletet?

Egyszerre goromba hang harsant fel a tömegből:

– Hallgassd el ezt a csőcseléket, Jézus, mert rendbontásuk zavarja városunk békéjét! – dörögte szigorúan egy díszes ruhába öltözött, tekintélyes külsejű rabbi.

Bizonytalan érzések kavargtak bennem. Vajon kinek van igaza? A Jézust ünneplő embereknek vagy ennek az idős tanítónak?

Jézus egy pillanatnyi csönd után felelt:

– Fölösleges aggódnod a város békéje miatt, rabbi – mondta. – Ez a nap most a megdicsőülés napja. Ha ezek az emberek elhallgatnak, hát a kövek fognak kiáltani, mert Isten ezekből a kövekből is tud magának fiakat alkotni, ha az övéi nem dicsérik őt.

A rabbi elvörösödött, az emberek éljeneztek, mi pedig továbbhaladtunk a templomhoz vezető úton. A zsebemben csörögtek a kavicsok, és hirtelen nagyon nyomni kezdtek. Kivettem őket, forgattam a tenyeremben. Én még sose dicsértem Istent. Pedig mennyi csodat és jelet láthattam: Simon nagymamája meggyógyult, a vámszedő Máté bácsi élete megváltozott, Judit feltámadt, és egészségesen visszakaptuk édesapámat. Láttam, hogyan szaporította

meg Jézus a kenyeret és a halat, megtapasztaltam, hogy megbocsátott nekem. Én mégsem adtam neki igazán a szívemet. Ott akkor nagyon elszégyelltem magam. Keményebb voltam én eddig, mint ezek a kövek! A szemem elhomályosult a könnyektől, a kavicsokat a földre ejtettem. Éreztem, tudtam, hogy Jézus az én életemnek is Ura szeretne lenni.

– Hozsánna a magasságban! Áldott, aki az Úr nevében jön! – kiáltották az emberek körülöttem. Én meg összeszorult torokkal csak azt suttogtam:

– Köszönöm, Jézus, hogy nem kell tovább olyan keményszívűnek lennem, mint a kő, hanem téged áldó tanítványod lehetek.

Halkan mondtam, de tudom, hogy hallotta. Azóta az övé vagyok.

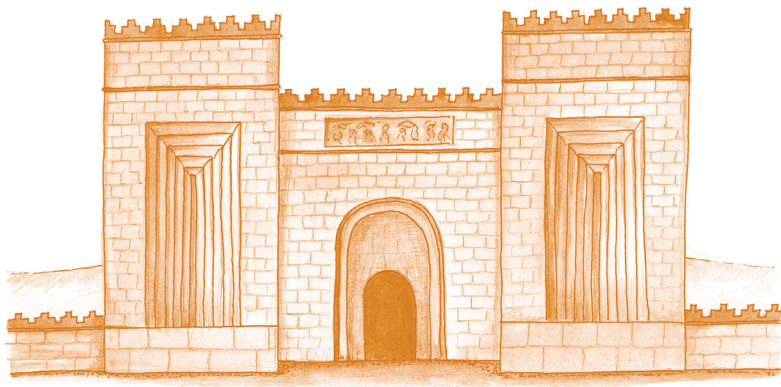

A kavicsokon lépegetve olvasd össze a szavakat, és megtudod, mi az a cselekedet, amit Jóna elhatározott.

A megfejtés: _____

Kőépületek a Bibliában

BODA ZSUZSA

Az özönvíz után az egész földön csak egyetlen nyelven beszéltek az emberek. Egyszer felkerekedtek, és Sineár földjén, egy völgyben telepedtek le. Először téglákat készítettek, majd azokból várost építettek. Egy nap az jutott az eszükbe, hogy olyan magas tornyot emelnek, amely az égig fog érni. Így akartak maguknak hírnevet és dicsőséget szerezni.

Amikor az Úr látta, hogy milyen nagy munkában vannak az emberek, leszállt, hogy megnézze a várost és a tornyot. Nagyon nem tetszett neki, amit látott, mert tudta, hogy ha elkészül az égig érő torony, akkor az emberek túlságosan büszkék lesznek magukra. Azt fogják gondolni, hogy nagyobbak, mint maga az Úr, és ezért nem fognak hozzá imádkozni. Így büntetésül összezavarta a nyelvüket. Mindegyikük más és más nyelven kezdett el beszélni – nem is értették egymást. A vezetők hiába akarták kiadni az utasítást az építkezéshez, az emberek nem értették, mit mondanak. Az egyik kőműves nem értette a másikat, az ácsok sem tudtak tovább dolgozni, és a téglavetést is abba hagyták. Teljes lett a zűrzavar. Mindenki kiabált és szaladgált, de hiába: nem tudták folytatni a torony építését.

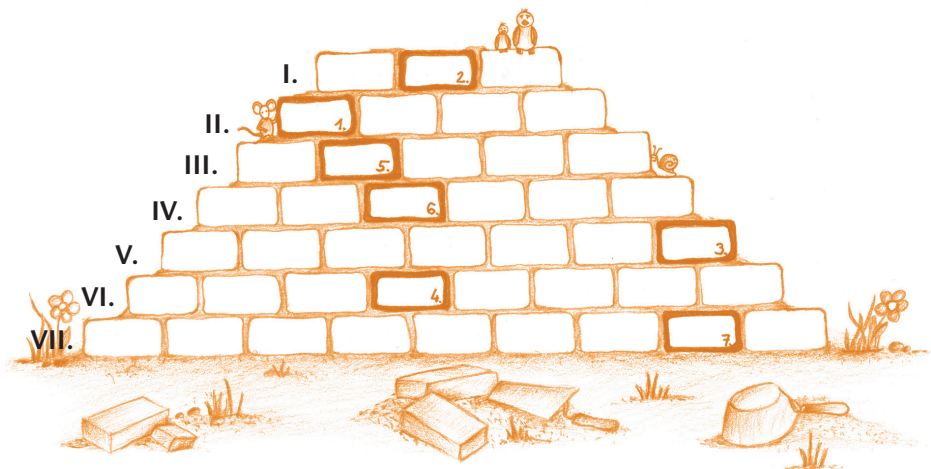
Nem is maradtak sokáig együtt. Mindenki összepakolta a holmiját, és az emberek szétszéledtek szerte a világban. Így alakultak ki a nyelvek.

A félbemaradt tornyot Bábel tornyának nevezzük, bábeli zűrzavarnak pedig az olyan helyzeteket, amikor az emberek összevissza szaladgálnak, nagy a hangzavar és a felfordulás.

Írd be a sorokba a helyes válaszokat! A megszámozott építőkövek betűiből olvasd össze a megfejtést!

- I. Ennyi nyelv volt az építkezés elején
- II. Téglákat egymásra rak
- III. Építőkő
- IV. Ez is épült a városban
- V. Az Úr ezt akarta az emberek nyelvével: „össze...”
- VI. Itt telepedtek le az emberek
- VII. A várost és a tornyot készítők más szóval

Ilyen lett volna Bábel tornya: _____

2.

Az Úr Mózesre és testvérére, Áronra bízta azt a feladatot, hogy a választott népet kivezesse a szolgaságból, Egyiptom földjéről. Mózes ezt engedelmesen meg is tette. Ám az Úr mégsem engedte meg neki, hogy bemehessen az ígéret földjére, mivel volt, hogy ő is kételkedett Isten szavában.

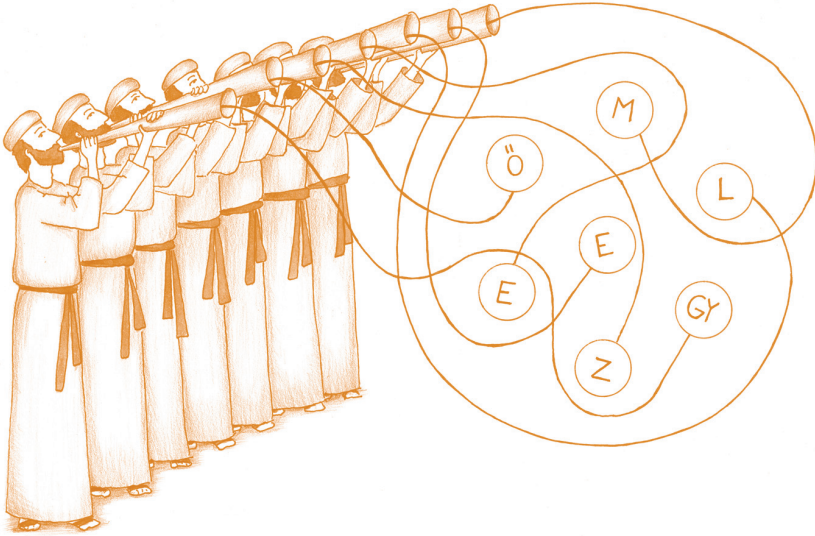
Mózes halála után Józsué lett a nép vezére. Úgy szerették és tisztelték őt is, mint elődjét. Vezetésével véget ért a negyven évig tartó pusztai vándorlás. Miután újabb csodát tett az Úr, és száraz lábbal keltek át a Jordán folyón, elérkeztek Jerikó város falához.

Az Úr megígérte nekik, hogy a kezükre adja a várost minden lakójával együtt. Ehhez igen különös módszert választott. Azt parancsolta Józsuénak, hogy hat napon át az összes harcos napjában egyszer járja körbe a várost. Menjen velük hét pap is; a papok haladjanak a szövetség ládája előtt, és mindegyikük fújjon koszarvból készült kürtöt. A hetedik napon hétszer kerüljék meg Jerikó falait. Aznap, amikor hetedszer hangzik fel a kürtszó, az egész nép törjön ki hangos harci kiáltásban. Akkor majd leomlik a város kőfala, a nép pedig bevonulhat, és elfoglalhatja Jerikót.

Minden úgy történt, ahogyan az Úr parancsolta: a harcosok és a papok hatszor hangos kürtzengés közepette körbejárták a városfalat. A hetedik napon már hajnalban felkeltek, és ugyanúgy megkerülték a várost, mint az előző napokon. Csak mindezt most hétszer tették meg. Amikor a kürtszó abbamaradt, a nép hangos csatakiáltásban tört ki. Ennek hatására leomlott a kőfal, és a zsidók bevehették Jerikó városát.

Rakd sorba a papok kürtjeihez tartozó betűket, és olvasd össze a megfejtést!

A megfejtés: _____

3.

Jónás prófétát az Úr Ninivébe küldte azzal a feladattal, hogy figyelmeztesse a lakosokat: ha továbbra is bűnben élnek, és nem térnek le a rossz útról, elpusztítja a várost.

Jónás először nem akart engedelmeskedni, ezért egy épp az ellenkező irányba induló hajóra szállt fel. Az Úr azonban megbüntette őt: vihart küldött a tengerre, és a hullámok csak akkor csitultak el, amikor Jónást a vízbe dobták a hajósok.

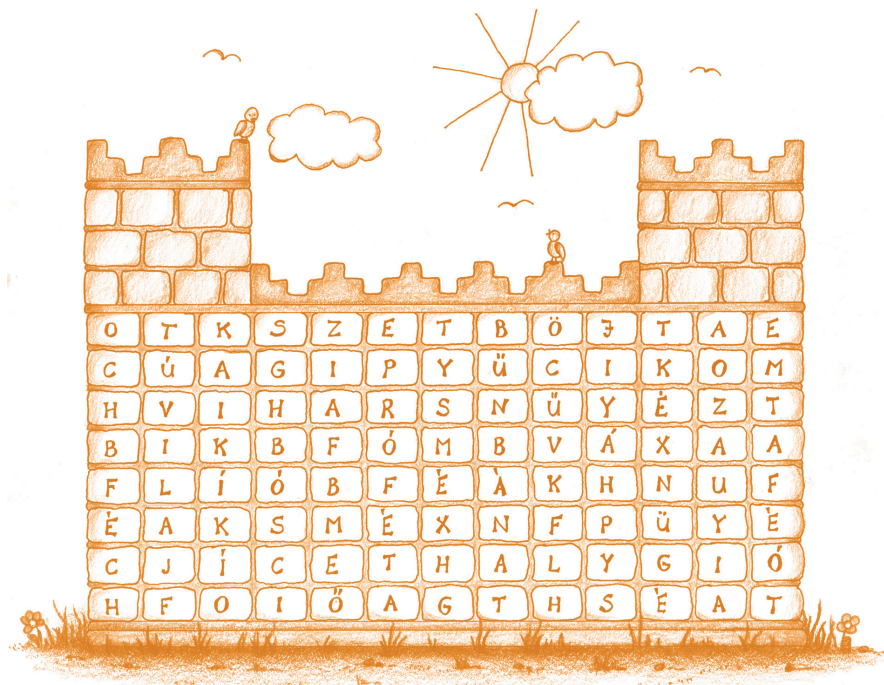
De az Úr nem kívánta a halálát, ezért egy cethalat rendelt oda, amely bekapta a prófétát. Három nap és három éjjel utazott a cet gyomrában, ahol egész idő alatt Istenhez imádkozott. A harmadik napon a hal kiköpte őt a szárazföldre.

Jónás most már teljesítette a rábízott feladatot, és Ninive utcáin hirdette az Úr üzenetét. A város lakói negyven napot kaptak Istentől arra, hogy megbánják a bűneiket. Jónás ezt az időszakot a hatalmas város falain kívül, egy bokor alatt hűsölve töltötte, és onnan akarta végignézni Ninive pusztulását.

A nép azonban királyával együtt nagyon megbánta mindazt a rosszat, amit tett; bocsánatkérése jeleként az egész város böjtölt. Az Úr pedig nem pusztította el Ninivét, amely olyan nagy volt, hogy három napig tartott átmenni az egyik végéből a másikba, és amelyet olyan szeretettel teremtett meg.

Olvasd össze város falának tégláira írt betűkből az öt elrejtett szót! Csak függőleges és vízszintes irányban keress! A magánhangzók hosszúsága is számít. Egy betű több szóhoz is tartozhat.

A megfejtés: _____

4.

Amikor Pál társával, Szilással együtt Filippi városába ért, több napon át ott lakott. Jézusról tanította a városkapun kívül, az imádkozás helyén egybegyűlt embereket, és sokat imádkozott.

Volt ott az asszonyok között egy Lídia nevű bíboráros is, aki figyelmesen hallgatta Pált. Megérintette a szívét mindaz, amit az Úrról hallott. Ezért megkérte Pált, hogy ne csak őt, hanem mindazokat, akik a házában laktak, keresztelje meg. Így lettek ott is többen Krisztus követői.

Az egyik nap Pál találkozott egy rabszolgánnyal, aki különleges tulajdonsággal rendelkezett: jósolni tudott. Ezt a képességét gazdái ki is használták, és sok pénzt kerestek általa. Ám ez Pált bosszantotta, ezért Jézus Krisztus nevében elűzte a lányból a gonosz lelket.

A rabszolga gazdái persze nagyon mérgesek lettek. Pált és Szilászt az előjáró elé vitték, hogy büntessék meg őket. Azok megbotoztatták, majd börtönbe csukatták Pált és társát, a börtönőrnek pedig megparancsolták, hogy gondosan őrizze a foglyokat. Az őr a belső börtönben kalodába zárta őket, hogy még véletlenül se szökhessenek meg. Félt, nehogy neki legyen baja, ha mégis sikerülne valahogy kiszabadulniuk.

Éjfél tájban Pál és társa imádkozni kezdett, és énekkel dicsérte Istent; a többi rab is hallotta őket. Ekkor hirtelen földrengés támadt, megremegtek a börtön falai, kinyíltak az ajtók, és a foglyokról lehullottak a bilincsek.

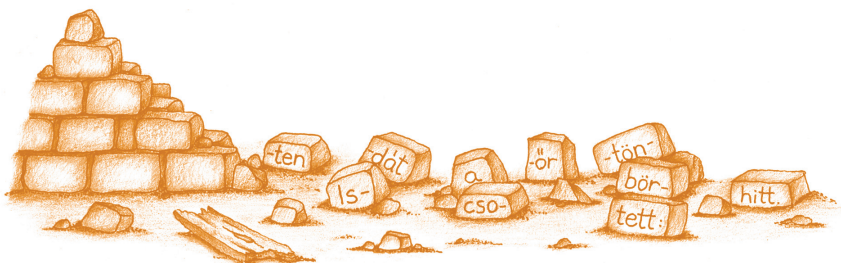
Amikor a börtönőr felébredt a zajra, és látta, hogy nyitva vannak az ajtók, nagyon megijedt. Azt gondolta, hogy megszöktek a

rabok, ezért végezni akart magával. Pál azonban rákiáltott, hogy ne tegye, mert senki sem hagyta el a börtönt. Ezt látva az őr elkezdett hinni Istenben, és a házába vezette Pálékát, akik Isten igéjét hirdették neki. Kimosta a sebeiket, és egész háza népével együtt megkeresztelkedett.

Másnap a város előljárói bocsánatot kértek Páltól és Szilásztól, amiért börtönbe csukták őket, hiszen ők is római polgárok voltak, és nem lett volna szabad így bánni velük.

A leomlott és szétgurult köveken lévő szótagokból olvasd össze, hogy mi történt a filippi börtönnél!

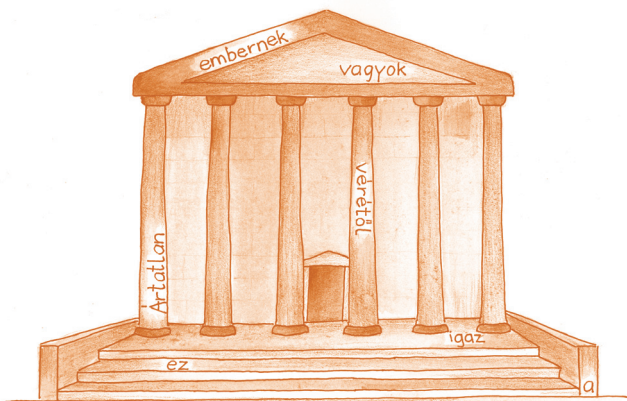
A megfejtés: _____

5.

Nagypénteken Pilátus, a római helytartó többször is kihallgatta Jézust a palotájában. Mivel a zsidó a rómaiak által megszállott nép volt, ők maguk nem hozhattak halálos ítéletet. Így hát Pilátushoz vitték Jézust a főpapok, hogy ítélje el őt. A helytartó azonban nem találta bűnösnek, ezért nem is akarta kivégeztetni. De végül a főpapok és a tömeg követelésére mégis kimondta a halálos ítéletet. Előtte azonban hozatott egy tál vizet, és ezt mondta:

Te is megtudhatod, ha összeolvasod az épületre írt szavakat.

A megfejtés: _____

Anita

FÜLLER TÍMEA

Anita rosszkedvűen ballagott anyu mellett. Idegen város, idegen utcák, nincs miért nézelődni, úgyse találkozik az ember tekintete kedves ismerősökével. Olyan más itt minden! Jaj, minek is kellett ideköltözniük! Szinte az egész nyár ráment a készülődésre, pakolásra, berendezkedésre, órá már alig maradt idejük anyuéknak, most meg mindjárt kezdődik a sulis...

Otthon, Patakon minden annyira vidám volt! A szomszédban lakott Erika, akivel egész kicsi kora óta barátkozott, és közösen készülődtek az iskolába is. Igaz, elültették őket egymás mellől a sok órai locsogás miatt, de az osztályban azért együtt lehettek. Hazafelé pedig meg lehetett beszélni az aznapi érdekes eseményeket is. Mert ott mindig történt valami említésre méltó, de itt...

– Hajjaj – Anita keserveset sóhajtott. Anyu a fejét csóválta.

– Miért vagy megint ilyen lehangolt, kicsim? – kérdezte aggódva. – Csak nem leszel beteg? Máskor mindig úgy örültél ezeknek az iskolakezdés előtti bevásárlásoknak, most meg rád se lehet ismerni – nézett rá fejcsóválva.

„Olyan nehéz ez, és még anyu sem érti, pedig neki is biztosan hiányzik a sok régi ismerős, barátnő, szomszéd” – gondolta.

– Anyu, te nem érzed itt egyedül magad? – bökte ki végül Anita. Anyu tétován elmosolyodott.

– Hát, kicsit nekem is furcsa ez az egész, olyan hirtelen történt. De tudod, apu itt most remek munkahelyet kapott, és úgy tűnik, ez az a hely, ahol sokáig szükség lesz a munkájára. Nekem is sikerült állást találnom, neked pedig egy jó hírű iskolát. Az pedig majd kiderül, hogy a régi barátok közül ki marad meg, és ki he-

lyett találunk újat. Nem kell félni – válaszolta anyu, de látszott rajta, hogy most még ő is inkább csak reméli, hogy majd jó lesz...

Anita szíve viszont felderült. Erika is mindig azt mondta, hogy nem kell félni, de ő azt is hozzátette, hogy „törődik velünk az Úr”. A barátnője biztosan most is imádkozik azért, hogy ez az Úr törődjön vele. Jó volt erre gondolnia.

A vásárlás azután szépen elterelte a figyelmüket, de este Anita megint nagyon szomorúan vonult be a szobájába. Milyen szép ez az új táska és a tolltartó is! De jó lett volna megmutatni Erikának, és elmesélni, hogy mennyi érdekeset látott a boltban! Tanév közben, amikor újra lesz majd zsebpénze, feltétlenül megveszi magának azt a színváltós tollat, amelyiket ott látott. Gondolataiba mélyedve gyűrögette a párnája sarkát. Észre sem vette, hogy mit csinál, csak amikor kipottyant alóla a Bibliája.

Nahát! Erről egészen megfeledkezett, pedig kis barátnője úgy búcsúzott el tőle, hogy neki ajándékozta ezt a könyvet. Szórakozottan lapozgatta, közben rátörtek a közös olvasgatások emlékei. „Mielőtt olvasni kezdem, mindig imádkozom azért, hogy Isten üzenjen nekem, és érthessem, ami nekem szól belőle” – magyarázta Erika. Ő meg csak bólogatott, sose gondolt rá, hogy ilyen fiatalon is lehetne Bibliát olvasni. Azt gondolta, az a felnőttek dolga. Erika viszont kedvesen és nagyon érdekesen tudott beszélni a hitéről. Olyankor ő is kedvet kapott ahhoz, hogy csatlakozzon hozzá, és megpróbálkozzon a bibliaolvasással.

Csakhogy eddig mindig együtt olvasták a Bibliát. Különös, izgalmas volt most egyes-egyedül lenni ezzel a könyvvel. „Imádkozni kellene” – gondolta tétován. De semmi okos vagy fennkölt nem jutott az eszébe. „Csak őszintén, amit gondolsz” – csendült fel benne Erika hangja. Kicsit még gondolkodott, aztán összeszedte a gondolatait, és annyit mondott:

– Istenem, olyan egyedül vagyok, segíts, hogy legyen barátom ezen az új helyen is!

A lapok közül egy kis virágos kép fordult ki ekkor. Egy levél.
 „Drága Anitám! Sokat fogok rád gondolni. Ha teheted, írd majd,
 mert máris nagyon hiányzol nekem. Szeretettel gondolok rád:
 Erika.” Óvatosan megfordította, és a hátulján ott olvasta kedvenc
 aranymondását Józsué könyvéből.

**Hogy mi volt az, megtudhatod, ha megfejted
 a titkosírást.**

=N

=M

=C

=É

=S

=Z

=L

=Ü

=G

=T

=I

=J

=E

=R

=F

=D

=V

=K

=A

=Ú

=Á

– Sajnos egyedül kell iskolába menned reggel, mert nekem hatkor kezdenem kell – sajnálkozott anyu, de Anita már nem búslakodott.

Komolyan vette, hogy Isten itt is mindenhová elkíséri majd. Azt még nem tudta elképzelni, hogyan, de ettől inkább csak érdekesebb lett az egész, és kíváncsian várta, mi minden vár rá. A tanévnyitóra csinosan felöltözött, és egész úton vigyázott, hogy az új táska ne gyűrje össze a szép ruháját. „Isten elkísér, velem lesz mindenben, amiben csak járok” – ismételte vidáman.

Ám valahogy mégiscsak inába szállt a bátorsága, amikor meglátta azt a sok idegen gyereket az udvaron. Vajon hol lehet az ő osztálya? Tétován markolászta a táskája fülét, és várt. Amikor a csoportok végre a helyükre álltak, már ő is könnyebben tájékozódott. Szépen megkereste a saját osztályát.

A sor végén egy copfos, szeplős kislány szórakozottan hintáztatta a tornazsákját. Nefelejcszínű szemével barátságosan méregette Anitát. Ő visszamosolygott rá, így aztán hamar meg is ismerkedtek. Később az osztályteremben egymás mellé ültek.

A tanító néni nagyon kedves volt, és látszott, hogy örül, amiért Anita ilyen hamar megtalálta a helyét. Kriszti, az új barátnő valóban megérdemelte a bizalmat. Igazi jó pajtásként segítőkészen megmutatta az egész iskolát, és sok fontos dolgot elmesélt. Mi több, ő is kíváncsi volt új padtársa addigi életére, és engedte, hadd beszéljen a másik városban hagyott barátnőjéről, az otthonáról és a családjáról. Az igazán nagy öröm azonban akkor következett csak, amikor kiderült, hogy milyen közel laknak egymás-

hoz. Egészen a sarokig együtt ballaghattak hazafelé. Rögtön meg is beszéltek, hogy délután újra találkoznak, és együtt elmennek a könyvtárba, hogy beszerezzék a kötelező olvasmányt.

Anita este mosolyogva nézett az ég felé, és őszintén mondta imádságában, hogy „köszönöm ezt a napot”. Kicsit még lapozgatta a Bibliáját, aztán úgy döntött, gyorsan ír egy levelet Erikának, és elmeséli neki az első tanítási napot. Hadd örüljön ő is.

Olvasd el a szókígyóban található aranymondást!

A megfejtés: _____

Anita és Kriszti mindent megbeszéltek egymással, hamarosan közös titkaik is lettek, és a nehezebb házi feladatokat együtt oldották meg. Néhány hét után Anita úgy érezte, mintha mindig is ismerték volna egymást új barátnőjével. Csak a hittan témája nem került elő közöttük sosem. Erika szülei lelkészek voltak, vele egészen más volt, most viszont neki kellett volna bátornak lennie. Igyekezett is, mégsem sikerült.

Időközben az iskolában kitűzték a hittanórák időpontját. Háromféltre lehetett járni, és mind a három egy időben volt. Anita gondolkodott, hogy melyiket válassza, de nem tudott dönteni. Bár hiányoztak neki a bibliai történetek, a közösen énekelt, vidám dalok, csak halogatta a jelentkezést. Amikor pedig egy-egy régi aranymondás nem jutott azonnal az eszébe, mindig elszégyellte magát. Ilyenkor el is határozta, hogy nekiveselkedik végre a hittancoport-keresésnek, de nem jutott a végére.

Egy szép napsütéses kora délután éppen az iskola udvarán sétálgattak Krisztivel. Jólesett a meleg napsugarak simogatása, a friss levegő, és egymás társaságának is örültek.

– Huh – mondta Kriszti –, de jó, hogy nem vagyunk hittanosok! Őket épp most hívták be órára, mi meg még kint maradhatunk.

Anitának összeszorult a szíve. Jaj, most kellene valamit mondani, de hirtelen olyan elesettnek és benuznak érezte magát. S mivel tovább sétálgattak és beszélgettek, Kriszti semmit nem vett észre Anita zavarából.

Egyszer csak megláttak egy csapat gyereket a focipálya egyik

sarkában. Különös mozdulatokkal kísérték az éneküket, majd nagyokat nevetve figyeltek egy mosolygós felnőttre. Mindketten megálltak, és kíváncsian bámultak feléjük.

– Hát ezek meg kik lehetnek? – morfondírozott Kriszti félhangosan.

Anita csak a vállát vonogatta, pedig valahogy ismerősen csengett a dallam az előbb. Egyszerre mindketten elindultak a pálya felé, hogy megtudják, miféle játék folyik ott. A gyerekek éppen a ruhaujjukat túrták fel. „Vajon miért?” – nézett kíváncsian egymásra a két újdonsült barátnő.

– Isten teremtette az eget és a földet, a tengert és a felhőket – sorolta a tanító néni.

Közben előkerült néhány tubus temperafesték, és a tanító néni egy picit ecsettel sorban a köréje gyűlt gyerekek karjára festette az említett dolgokat. Amikor a kis körben állókkal készen volt, a bábéskodókhoz fordult.

– Nem lenne kedvetek segíteni? Még nagyon sok dolgot teremtett Isten, és nem tudom hova rajzolni őket. Anélkül meg hogyan jegyezzük meg?! – kérdezte mosolyogva.

Először Kriszti tartotta oda a karját, amelyre egy repülő madár került. Anita egy halacskát kapott, és a sor még sok állattal, gyümölcssel, virággal folytatódott. Végül egy tükröt vett elő a tanító néni.

– Gyertek – mondta –, nézzétek meg, hogy ki az még, akit Isten teremtett és nagyon szeret!

A gyerekek köré gyűltek, hogy belenézzenek a tükörbe. Persze magukat látták, amint kacagva a festett karjukat mutogatják a tükör felé. Olyan jó volt arra gondolni, hogy őket is szereti Isten!

Az óra végén még elénekelték egy rövid dalt, áldást kaptak, és elbúcsúztak egymástól.

– Jövő héten is szívesen látlak benneteket! – intett a két lánynak a tanító néni.

– Itt leszünk! – válaszolta lelkesen Kriszti, és nagyon óvatosan karolt a barátnőjébe, nehogy a kis festmény megsérüljön a karján.

Írd a négyzetekbe a képeken látható dolgok nevének kezdőbetűjét, és megkapod a történethez tartozó aranymondást!

M n d n, m t

l k t t t,

g n j .

Az eget borús felhők takarták el, lógott az eső lába egész nap. A szél csípősen csapott a gyerekek arcába, nem is maradtak sokáig az udvaron. Kriszti is morcos volt. Nem szerette ezeket a terembe szorult délutánokat, amikor valahogy minden olyan unalmas. Rosszkedvűen firkálgatott egy írólap szélére. Anita szíve viszont hevesen vert. Ma lenne a hittan! Jaj, vajon eljön-e vele Kriszti is? És egyáltalán: mi várható, érdekes lesz-e, folytatják-e a múltkori játékot? Nagy izgalmában szinte összerezett, amikor nyílt az ajtó, és belépett a terembe hívogatni őket a hittant tanító néni. Micsoda megkönnyebbülés: Kriszti elsőnek ugrott az ajtóhoz! Anita pedig boldogan vágatott utána.

Még összeszedték a többi teremből is a gyerekeket, és már kezdődött is a vidám éneklés. Az imádságban mindenkinek elhangzott a neve, és a tanító néni egyenként adott hálát azért, hogy eljöttek.

A most elhangzó bibliai történethez is szükség volt a segítségükre. Az özönvíz után az emberek azt tervezték, hogy hatalmas tornyot építenek, amelynek a teteje az eget veri majd, és amellyel dicsőséget szereznek maguknak.

A tanító néni azt kérte, hogy a gyerekek mind gyürkőzzenek neki a nagy munkának, és próbálják meg képzeletben felépíteni a tornyot. Kriszti még a nyelvét is kidugta egy picit, miközben a képzeletbeli téglákat rakosgatta.

Majd a tanító néni így folytatta a történet elmesélését:

– A torony pedig egyre magasabb és magasabb lett. Egy éjjel Isten azt mondta: „Ez nem lesz így jó. Nem ezt akarom.” És bün-

tetésül reggelre az emberek nem értették egymás szavát. Amikor az egyik maltert kért, a másik a talicskát hozta. A lapát helyett téglát nyújtottak egymásnak, a fejsze helyett pedig a mérőzsinórt.

A gyerekek, amikor ezt eljátszották, nagyokat nevettek, de azért azt is érezték, hogy bosszantó lehetett így folytatni a megkezdett nagy munkát. Az emberek terve tehát megghiúsult, az építkezést abbahagyták, és szétszéledtek az egész földön.

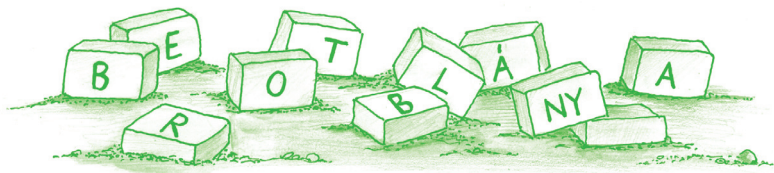
– Egy fontos dolgot azonban nem mondott Isten. Mégpedig azt, hogy most már nem szereti őket. Az emberek nem hallgattak a szavára, ezért rendreutasította őket, de a szeretete velük maradt, és elkísérte őket minden útjukon. Ahogyan titeket is elkísér mindennap – mondta a tanító néni, és egy-egy névre szóló, szívecskés kis csipeszt csippentett minden gyerek ruhájára.

– Elkíséri Anitát, Krisztit, Editet, Jutkát, Szilvit, Tiborkát, Dantit, Petit és Sanyikát – folytatta.

A gyerekek csendesen hallgatták őt, és mosolyogva nézegették a ruhájukon a kis jelet. „Milyen jó, hogy elkísér bennünket Isten!” – gondolta magában Anita is. El is határozta, hogy otthon még egyszer elolvassa majd ezt a történetet. Csak a torony nevére nem emlékezett...

Hogy kiderüljön a név, segíts neki a helyes sorrendbe tenni az összekeveredett betűket!

Az idő gyorsan telt, Anita meg Kriszti számára pedig természetesé vált, hogy hittanra járnak. Sok érdekes történettel, vidám dallal és izgalmas játékkal gazdagodtak az órákon.

Egyik alkalommal Klári néni egy réges-régi és nagyon nagy családról beszélt. Ennek a tagjai egy csodálatosan gazdag országban, Egyiptomban telepedtek le, és ott éltek sok éven át. Ám egyszer csak az egyiptomiak üldözni kezdték és nehéz munkára fogták őket. A helyzetük még nehezebb lett, amikor az ottani király, a fáraó ennek a népnek még az újszülött kisfiat is el akarta pusztítani.

Azt a kisiút azonban, aki később Isten embere és a nép szabaddítója lett, mégsem tudták megölni. A gyermeket az édesanyja egy kosárkában a Nílus folyó vizére tette és az Úrra bízta. Isten különös megoldást talált ki a fiúcska megmenekítésére. A fáraó lánya talált rá a folyó hullámain bukdácsoló kis kosárra és benne a babára. Ő neveltette fel, viselte gondját, a fiú így a palotában biztonságban lehetett. Azonban egy nap megölt egy egyiptomit, ezért menekülnie kellett a fáraó haragja elől. Egy zsidó pap házában talált menedéket, ahol meg is házasodott.

Isten azonban nagy feladatot bízott rá. Az Úr megjelent neki egy égő csipkebokorban, hogy szóljon hozzá. Tanította, nevelgette, és végül minden körülmény úgy alakította az ekkor már felnőtt férfinak az életét, hogy alkalmas legyen a neki szánt feladatra. Az Úr ugyanis azt parancsolta neki, hogy vezesse ki a zsidó népet az egyiptomi rabszolgaságból.

Anita csillogó szemmel hallgatta a történetet. Hát minden,

minden, ami történik az emberrel, az formálja, erősíti, terelgeti, hogy jobban tudja majd ellátni a rábízott feladatot! Hiszen ez nagyszerű!

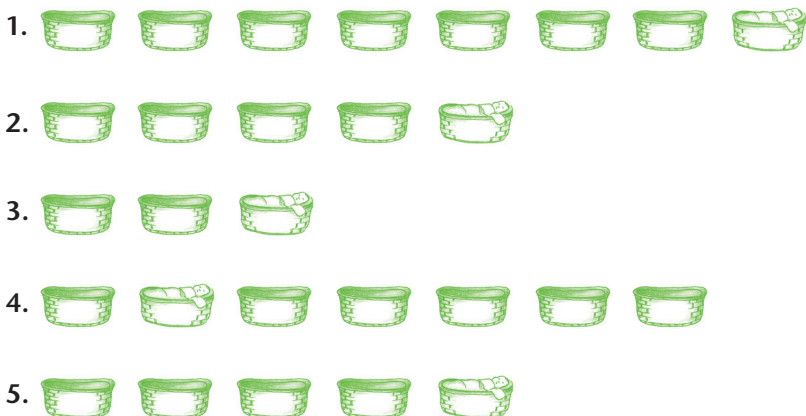
– Bizony – mondta a tanító néni –, az Isten mindenkinek az életét alakítja, minden helyzetben jelen van szeretetével, és mindent képes a javunkra fordítani.

Anita és Kriszti egymásra mosolyogtak. A kislány közben egymás alá írta a számára legfontosabb szavakat a történetből, és nevetve fedezte fel, hogy egy kis betűrejtvényt készített, amelyből egy értelmes új szó bukkant elő.

Fejtsd meg a rejtvényt, a megjelölt kosarak betűit pedig olvasd össze! Kit takar ez a név, és mi a jelentése? Nézz utána!

1. Itt lakott a nép
2. Így hívták ott a királyt
3. Ez a jelenség csalogatta a csipkebokorhoz
4. Teendő más szóval
5. Ennek a folyónak a vizére tette a kisiút az édesanyja kosárban

A megfejtés: _____

Már az őszi szünet is véget ért, amikor újra hittanórára ment a két elválaszthatatlan barátnő. Alig várták, hogy megtudhassák, melyik történetet hozza Klári néni a mostani alkalomra. A terem felé haladva annyira belemélyedtek a találgatásba, hogy egészen megijedtek, amikor Dani, az „iskola réme” váratlanul eléjük topant. A néhány évvel idősebb fiú először gúnyosan végigmérte őket, majd nevetve így szól hozzájuk:

– Nini! Itt jönnek a szentfazekak! És milyen áhítatos képet vágunk! Az ujjaink is milyen görbék már a sok imádkozástól... Na, siessetek a hittanórára, mert nem lesztek elég szentek!

Ez az utolsó mondat különösen is tetszett Dani barátainak, akikkel hangosan nevetve, még mindig őket csúfolva ment tovább a fiú a folyósón.

A két lány megkövülve bámult a távolodók után. Miért bántják őket? Dani pedig miért csúfolódik?! Nem ártottak ők senkinek sem. De talán az esett a legrosszabbul Anitának, hogy pont a hittanóra miatt gúnyolódott ez a nagyfiú! Mert a kislány tudta, hogy Jézus mindenkit szeret. És most azon csúfolódtak a fiúk, hogy ők imádkoznak hozzá.

A lányok szomorúan folytatták útjukat a hittanterem felé, ahol Klári néni mosolyogva fogadta őket. Ám rögtön észrevette, hogy történt valami, ami miatt a két lánynak igencsak lóg az orra. Aniták azonban nem voltak hajlandók elmondani az okát, mert annyira szégyelltek.

Klári néni egy római fiatalemberről kezdett mesélni, aki sok-sok évvel ezelőtt annyira gyűlölte Krisztus követőit, hogy állan-

dóan csúfolta őket. Ám ez sem volt elég neki, mert egy nap elment a főpaphoz, hogy engedélyt kérjen arra, hogy megkötözve Jeruzsálembe vihesse őket. Annyira gyűlölte Jézus tanítványait, hogy képes lett volna még a gyerekeket is rabláncra fűzve odahurcolni. Az engedélyt meg is kapta, ő pedig fegyveres kíséretével együtt elviharzott, hogy bosszúvágyát kielégíthesse.

Ám amikor Damaszkusz felé tartott, hirtelen nagy fény villant fel körülötte, ő pedig ijedtében a földre vetette magát. Akkor egy hangot hallott, amely így szólt hozzá:

– Saul, Saul, miért üldözöl engem?

Ijedten kérdezte a hangtól:

– Ki vagy, Uram?

– Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.

Anita és Kriszti feszülten figyelték, hogy mi fog történni, hiszen mindkettőjüknek Dani jutott eszébe. Klári néni folytatta is:

– Saul azt a parancsot kapta Jézustól, hogy menjen be a városba, ahol majd megtudja, mit kell tennie. Ám ahogy felkelt a földről, döbbenet tapasztalta, hogy megvakult. Társainak úgy kellett őt betámogatniuk a városba. Ott három napig nem látott, nem evett és nem ivott, csak imádkozott. Jézus akkor egy látomásban így szólt egy damaszkuszi tanítványhoz:

– Menj el Saulhoz, tedd rá a kezed, és újra látni fog.

Anániás, a tanítvány először szembeszállt ezzel a paranccsal, hiszen ő is hallotta már, hogy mennyi rosszat tett Saul a Krisztuskövetők ellen. Azonban Jézus azt mondta:

– Kiválasztottam őt, hogy menjen el messzi vidékekre, és tanítsa az embereket rólam. De megmutatom neki, hogy milyen sokat kell szenvednie a nevéért.

– És minden úgy történt, ahogy a látomásban ez a tanítvány látta. Saulból lett a világ egyik legnagyobb misszionáriusa, vagyis olyan személy, aki Jézusról és szeretetéről tanítja az embereket. Jézusnak pedig a mai napig megvan a hatalma arra, hogy a legna-

gyobb csúfolódókat is saját követőivé tegye, akik imádkoznak hozzá, és mesélnek róla az embereknek – fejezte be Klári néni a történetet.

Anita és Kriszti örömmel nézett össze, és mindketten elhatározták: imádkozni fognak azért, hogy Dani is úgy megváltozzon, mint Saul.

Húzd ki a felsorolt betűket, majd a megmaradtakat helyes sorrendben összeolvasva megtudhatod, mi lett Saul új neve.

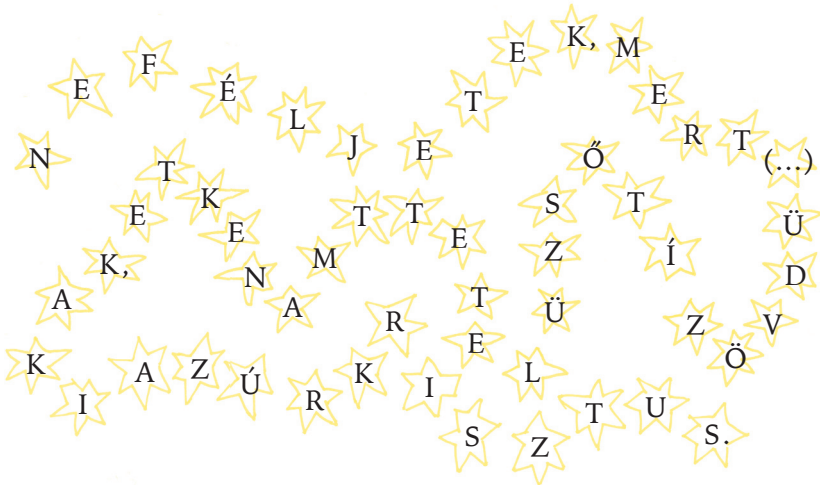

A karácsony a megváltó Jézus születésének az ünnepe. Jól ismeritek a karácsonyi történetet, amely azzal kezdődik, hogy Máriának és Józsefnek Betlehembe kellett mennie az elrendelt népszámlálás miatt. Mivel csak egy istállóban volt számukra hely, ott született meg Isten Fia. A környéken tanyázó pásztoroknak azon az éjszakán angyal adta hírül az örömhírt. Nem is késlekedtek sokáig: azonnal útnak indultak, hogy megtalálják a gyermeket.

**Kösd össze helyes sorrendben a csillagokat,
és olvasd el, hogy mit mondott a pásztoroknak az angyal!**

Megfejtések

Jóna

1.

2. 9.

4. Ne félj, csak higgy!

5. Jézus Krisztus, a Megváltó.

7. Jézus követése

6.

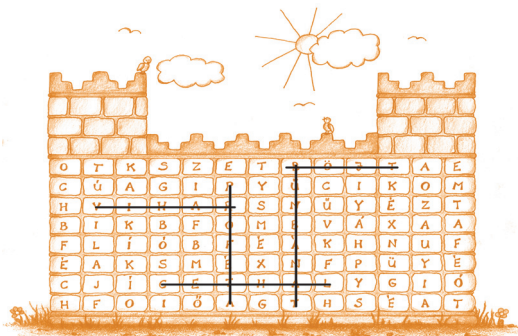

Kőépületek a Bibliában

1.

3.

2. Győzelem

4. Isten csodát tett: a börtönőr hitt.

5. Ártatlan vagyok ez igaz embernek a véréből.

Anita

1. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.

2. Adjatok hálát az Úrnak, mert jó!

3. Minden, amit alkotott, igen jó.

4. Bábel tornya

1. E G Y I P T O M

2. F Á R A Ó

3. T Ú Z

4. F É L A D A T

5. N Í L U S

6. Pál

Ne féljeteK, mert (...) Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus.